

תורה אביגדור

זוּגָרִים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספֿטנר
איורים: מירי וינר

פְּרֻשֶׁת וַיֵּשֶׁב תשפ"ה

לְרֹאוֹת אֶת יַד ה'

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה
להנצחות: 02-966-5295

פְּרִשֶׁת וַיֵּשֶׁב תִּשְׁפֹּה לְרֵאוֹת אֶת יַד ה'

"הַקְּשִׁיבוּ, הַקְּשִׁיבוּ!" נִשְׁמַע קוֹל הַכְּרוֹז הַקּוֹלָנִי, וְכָל חֲסִידֵי הַכֹּפֶר הוֹרְקֵי נִשְׂאוּ אֶת מַבְטָם לְעֵבֶר מִקּוֹר הַקּוֹל.

"בְּצַעַר רַב אָנוּ מוֹדִיעִים עַל פְּטִירְתוֹ בְּטָרָם עַת שֶׁל הַמֶּלֶךְ קוֹסְטָדִין, הַכְּרוֹז הַשְּׁלִיחַ הַמְּלֻכּוֹתִי, שֶׁהוֹפִיעַ בְּכֹכֶר הַכֹּפֶר, כְּשֶׁהוּא רֹכֵב עַל גְּבֵי סוֹס. "הַהוֹרָאָה נִתְּנָת בְּזֹאת לְכָל תּוֹשְׁבֵי הַכֹּפֶר, לְהִרְכִּין אֶת רֵאשִׁים לְרַגַע שֶׁל דּוּמִיָּה, כָּאוֹת אֲבָל עַל אֲבָדֵן מַלְכֵנוּ הָאָהוּב!"

"שִׁימוּ לֵב!" פָּקֵד הָאִישׁ, לְאַחַר שֶׁעָבְרוּ לֹא יוֹתֵר מִשְׁלוֹשׁ שְׁנֵיֹת שֶׁל דּוּמִיָּה. "הַכּוֹנוּ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַשְּׁלִיחַ הַחֲדָשׁ, הַמֶּלֶךְ קְרִיסְטִיָּמִיר!"

כָּלֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם לְעֵבֶר הַכְּרֹכָרָה הַמְּלֻכּוֹתִית שֶׁנִּגְלָתָה לְנֶגֶד עֵינֵיהֶם, מְלֹא בִתְרִיסָר אֲבִירִים רֹכֹבִים עַל גְּבֵי סוֹסִים שְׁחֹרִים. הַכְּרֹכָרָה נִעְצָרָה, וְהַמֶּלֶךְ הַחֲדָשׁ יָצָא מִמֶּנָּה.

הָאֲדָמוֹר מֵהוֹרְקֵי פֹסַע צַעַד אֶחָד קְדִימָה, וְקֵד קָדָה בְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ.

"מִי אַתָּה?" תָּבַע הַמֶּלֶךְ לְדַעַת.

"אֲנִי הוּא הַרְבִּי מֵהוֹרְקֵי," אָמַר הַרְבֵּה בַעֲנָוָה. "וְאֲנִי מִשְׁמֵשׁ כָּרֵב הַכֹּפֶר."

"רֵב?" אָמַר הַמֶּלֶךְ בְּחֻצְפָּה. "אֲנִי רוֹצֵה לְדַבֵּר עִם רֵב! אֲנִי רוֹצֵה לְדַבֵּר עִם הַפְּרִיץ. אֵיפֹה הוּא? מַדּוּעַ הוּא לֹא הִגִּיעַ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי?"

"הוּא מְלֻכּוֹתִי," אָמַר הָאֲדָמוֹר בַּעֲדֵינּוֹת. "לְאַחַר מוֹתוֹ שֶׁל הַפְּרִיץ הַקּוֹדֵם, אָבִי הִיקָר מָנָה אוֹתִי לְעַמַּד בְּרֵאשׁוֹת הַכֹּפֶר. עַבְדְּךָ הַנְּאֻמָּן יִשְׁמַח לְהַמְשִׁיךְ לְשִׁמֵשׁ בְּתַפְקִיד תַּחַת שְׁלֹטוֹנְךָ."

"מָה??? יְהוּדִי?" יָרָה הַמֶּלֶךְ בְּבוֹז. "לֹא יַעֲלֶה עַל הַדַּעַת שְׁיִהוּדִי יִשְׁמֵשׁ כְּפְרִיץ!"

הַמֶּלֶךְ הִבִּיט סְבִיבּוֹ. "נִיקוֹלֵב!" צָעַק לְעֵבֶר אֶחָד הָאֲבִירִים. "מֵהִיֹם אַתָּה הוּא הַפְּרִיץ שֶׁל הוֹרְקֵי! הָאֲחֻזָּה הַנָּה שְׁלֹךְ מַעַתָּה! קַח אֶת הַרֵב הַזֶּה וְהַשְׁלֵךְ אוֹתוֹ אֶל הַצִּינּוֹק!"

הַחֲסִידִים הִבִּיטוּ בְּאֵימָה כִּי צַד נִיקוֹלֵב יוֹרֵד מֵהַסּוֹס כְּשֶׁעַל פְּנֵי אֶרֶשֶׁת שֶׁל בּוֹז, אוֹזֵק אֶת הַרְבֵּה בְּשִׁלְשׁוֹת שֶׁל בְּרִזָּל, וּמוֹבִיל אוֹתוֹ לְעֵבֶר הַצִּינּוֹק.

"בּוֹאוּ, נִלְרֵוּ!" הוֹרָה הַמֶּלֶךְ לְשֹׂאֵר הָאֲבִירִים. "עֲלִינוּ לְאֲסוֹר אֶת אַחֵי מִילוֹסְלֵב! בְּדֶרֶךְ כְּבָר נִחְשַׁב עַל תְּרוּץ."

* * *

הַיָּמִים הַבָּאִים הָיוּ מֵהַחֲשׂוֹכִים בְּיוֹתֵר בְּהִיסְטוֹרִיָּה שֶׁל הַכֹּפֶר הוֹרְקֵי. הַפְּרִיץ הַחֲרִים אֶת

רשתות הדיג של אהרן הדיג, וכעת הכרח הדיג המסכן לתפס דגים בעזרת ידיו בלבד. אנשל הנגר הרשה להכין רהיטים אך ורק מזרדים דקים, ואלו בערל בעל-הפנדק אלץ להשקות את הפריץ ואת חבריו השכורים ביוסקי המשבח שברשותו - חנם אין כסף. אך הגרוע מכל היה העבדה שרבה האהוב נלקח מעמם, ולא היה מי שיחזק את החסידים בשעה קשה זו.

בינתיים, בעיר הבירה קולסלב, נערך טקס מפאר ברחבה שלפני ארמון המלוכה.

”גבירותי ורבותי! קרא המלך, שעמד ביצע המלכותי. ”לפני מאתיים וחמשים שנה, סלע צנק נפל מן השמים אל עבר מדינת גרנדלהים, וגרמה לנזק רב. אני מענין להגן על אמתנו היקרה! ולכן השקעתי עשרה מיליון רובלים בבניית מגן צנק שיגן על הארמון המלכותי, על מנת להבטיח ששליטכם האהוב לא ינזק במקרה שסלע צנק יחליט לפל מן השמים!”

האנשים שעמדו בקהל הביטו זה בזה בתמהון. האם השתבשה דעתו של מלכם החדש? הלא רק בשבוע שעבר הוא הוציא חמשה מיליון רובל כדי לצבוע את כל העלים שעל

גבי העצים, על מנת שאלו ישארו ירקים גם בימות החורף. וכעת הוצאה מטרת נוספת?!
"ובכן, חילים!" קרא המלך. "בהשמע הפקדה, אתם תמקמו את המגן המיוחד מעל לארמון,
על מנת להגן על שליטכם האהוב מפני סלעי צנקה! שלוש! שתיים..."
קולו של המלך הלך ודעך, כאשר השמים התכסו בצל. לנגד עיני הקהל התגלה מטאור צנקה,
שנחת הישר על המלך, כשהוא מותיר אחריו מכתש עצום ממדים.

* * *

"חילים!" אמר מילוסלב, המלך החדש שהכתר זה עתה, לאחר ששחרר מהכלא. "מהר!
עלינו לנסע לכפר הורקיי!"

מיד עם הגיעם לכפר, עשה המלך את דרכו הישר לעבר אחזתו של הפריץ.

"ניקולב, אמר המלך. "אתה מפטר."

לאחר מכן נגש המלך בכבודו ובעצמו אל הצינוק הטוב על מנת לשחרר את הרב'ה
מהורקי. הוא אמר כי הוא מאמין שזכותו של הרבי היא זו שהביאה לכך שה' התפטר מאחיו
קרסימיר המטורף, לפני שהלה הספיק לרוקן כליל את קפת הממלכה.

"צר לי מאוד על מה שארע," אמר המלך. "אבי ידע טוב מאוד מה עושה כשמנה אותו
לעמד בראשות הכפר. הנה, קח עשרה מיליון רובל כפצוי על עגמת הנפש שנגרמה לך
ולתושבי הכפר היקרים."

"רבונו של עולם! תודה לך על כל מה שקרה!" אמר הרב'ה בקול נרגש, לאחר שהכרכרה
המלכותית התרחקה מהמקום.

"למדנו רבנו," אמר בערל בעל-הפנדק. "אני מבין מדוע צריך להודות לה' על כך שהציל
אותנו, אבל מלשוננו של הרב'ה משמע שהוא מודה לה' גם על כך שהשליך אותנו לצינוק."

"כונן מאוד ר' בערל," אמר הרב'ה. "חשב נא לרגע - מדוע יעקב אבינו אהב את יוסף כל
כך? משום שרחל אמנו המתינה זמן רב עד שזכתה לילד. יש זה' יתברך גורם למצב להיות
כל כך גרוע, כל כך נואש, כך שכאשר הישועה מגיעה סוף סוף, ברור לעין כל שזהו אף ורק
יד ה', ולא שום דבר אחר.

"השליכתי לצינוק בידי המלך הרשע, והפריץ החדש והמרשע החל לשלט על הכפר. איש
מאתנו לא העלה על קצה דעתו מנין תצמח לנו הישועה. אף ה' הפך את הקערה על פיה,
על מנת להראות לנו באפן ברור ביותר, שרק הוא יכול להושיע אותנו. ועל זה לבד ראוי
להודות לו."

עַבַת פְּרוֹס וּמְבַרְק!